

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 18, 2014

Nummer 18, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1164](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1176](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1166](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1180](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1165](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1163](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1162](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1174](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1175](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1167](#) 20-05-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:1179](#) 20-05-2014

RECHTSPRAAK

Witwassen. De verdachte heeft een met een elastiekje gebundelde hoeveelheid geldbedragen in de kluis in de kelder van zijn woning opgeborgen. Dat de verdachte op deze wijze de geldbedragen heeft opgeborgen brengt niet zonder meer met zich mee dat de verdachte daarmee ook de criminele herkomst van dat geld heeft getracht te verbergen of te verhullen. De motivering van het hof is ontoereikend.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het bewezenverklaarde ‘witwassen’ oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In het onderhavige geval gaat het om het bewezenverklaarde voorhanden hebben van een voorwerp – te weten een met een elastiekje gebundelde hoeveelheid geldbedragen (in totaal € 18.140) die in een kluis in de kelder van de woning van de verdachte in een doos van een flatscreentelevisie lagen – dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf (handel in cocaïne). Het hof heeft geoordeeld dat zulks witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van die geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd. Dat de verdachte, zoals uit de bewijsvoering van het hof kan worden afgeleid, op deze wijze geldbedragen op deze plaats in zijn huis verborg, brengt immers nog niet zonder meer mee dat de verdachte daarmee in het bijzonder ook de criminele herkomst van dat geld heeft getracht te verbergen of te verhullen. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1164

Zaaknummer: 12/05065

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Strafmotivering. Op handelen in strijd met een in artikel 3 Opiumwet gegeven verbod staat als maximale vrijheidsstraf een hechtenis van ten hoogste een maand. Gelet hierop is 's hofs overweging dat volgens de oriëntatiepunten straftoemeting hier een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twaalf weken passend en geboden is en dat de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf gerechtvaardigd zou zijn, onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de strafoplegging.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de verdachte ter zake van – naar de Hoge Raad begrijpt – ‘handelen in strijd met het in artikel 3 onder C van de Opiumwet gegeven verbod’ veroordeeld tot een taakstraf van 120 uren, subsidiair 60 dagen hechtenis. Het hof heeft de oplegging van die straf onder meer als volgt gemotiveerd:

‘Het hof heeft bij de strafoplegging gelet op de capaciteit van de aangetroffen hennepkwekerij (van 2659 planten) en acht geslagen op de oriëntatiepunten die binnen de rechtspraak worden gehanteerd. Volgens die oriëntatiepunten straftoemeting is bij het aanwezig hebben van een kwekerij met een capaciteit van 500 tot 1000 planten een onvoorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van 12 weken passend en geboden.

Hoewel bovengenoemde omstandigheden een onvoorwaardelijke gevangenisstraf zouden rechtvaardigen, ziet het hof aanleiding in plaats van dergelijke straf een werkstraf op te leggen. Het hof heeft daarbij gelet op de omstandigheid dat de politierechter verdachte in eerste aanleg een werkstraf van 40 uur, subsidiair 20 dagen vervangende hechtenis, heeft opgelegd en dat de advocaat-generaal in hoger beroep een werkstraf van 80 uur, subsidiair 40 dagen vervangende hechtenis, heeft gevorderd. Voorts heeft het hof er rekening mee gehouden dat verdachte, blijkens het uittreksel uit het justitieel documentatieregister van 8 oktober 2012, niet eerder wegens Opiumwetfeiten is veroordeeld. Gelet op de omvang en professionele opzet van de aangetroffen kwekerij is het hof evenwel van oordeel dat een hogere werkstraf dient te worden opgelegd dan door de advocaat-generaal is gevorderd.’

Op handelen in strijd met een in artikel 3 Opiumwet gegeven verbod is in artikel 11 lid 1 Opiumwet als maximale vrijheidsstraf hechtenis van ten hoogste een maand gesteld. Gelet hierop is 's hofs overweging dat volgens de oriëntatiepunten straftoemeting hier een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twaalf weken passend en geboden is en dat de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf gerechtvaardigd zou zijn, onbegrijpelijk. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1163

Zaaknummer: 13/00094

Wetsartikelen: 3 opiumwet en 11 lid 1 Opiumwet

RECHTSPRAAK

Meerdaadse samenloop. Artikel 317 en 282 Sr hebben een verschillende strekking. Daarom zijn artikel 55 lid 1 Sr en 56 Sr niet van toepassing. Er is namelijk geen sprake van soortgelijke feiten. Het hof was niet gehouden zijn oordeel dat artikel 57 Sr van toepassing is te motiveren.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, twee strafbepalingen op de bewezenverklearde feiten heeft toegepast in plaats van deze feiten als een voortgezette handeling in de zin van artikel 56 lid 1 Sr, althans als eendaadse samenloop in de zin van artikel 55 lid 1 Sr te kwalificeren.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Omtrent de strafbaarheid van de feiten heeft het hof als volgt geoordeeld:

‘Het eerste cumulatief bewezen verklaarde is voorzien bij artikel 317 Wetboek van Strafrecht en strafbaar gesteld in artikel 317 juncto artikel 312, tweede lid, Wetboek van Strafrecht en wordt gekwalificeerd als volgt:

afpersing, terwijl het feit wordt gepleegd door twee of meer verenigde personen.

Het tweede cumulatief bewezen verklaarde is voorzien bij en strafbaar gesteld in artikel 282 Wetboek van Strafrecht en wordt gekwalificeerd als volgt:

medeplegen van opzettelijk iemand wederrechtelijk van de vrijheid beroven en beroofd houden.’

Het hof heeft als toepasselijk wettelijk voorschrift onder andere artikel 57 Sr vermeld.

Het middel kan niet tot cassatie leiden. Artikel 317 Sr en artikel 282 Sr hebben immers een verschillende strekking zodat artikel 55 lid 1 Sr niet voor toepassing in aanmerking komt. Hetzelfde geldt voor artikel 56 Sr omdat geen sprake is van soortgelijke feiten. Nu blijkt het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep en de daaraan gehechte pleitnotities ter zake geen verweer is gevoerd was het hof ook niet gehouden zijn oordeel dat artikel 57 Sr toepasselijk is te motiveren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze drie jaren, elf maanden en een week beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1165

Zaaknummer: 12/02460

Wetsartikelen: 57 Sv

RECHTSPRAAK

Strafoplegging. De rechtbank heeft bij de strafoplegging tot uitgangspunt genomen dat de ernst van het gepleegde feit beoordeeld dient te worden naar de normen welke gelden in het land waar dat feit is begaan. Aldus heeft de rechtbank hetgeen in een eerdere uitspraak (HR 26 juni 1990, NJ 1991/190) is vooropgesteld, miskend.

Het middel behelst de klacht dat de rechtbank bij de strafoplegging blijk heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge artikel 31 lid 1 WOTS dient de exequaturrechter zijn uitspraak met redenen te omkleden en dient de uitspraak de bijzondere redenen op te geven die de opgelegde straf hebben bepaald of tot de opgelegde maatregel hebben geleid en voorts zo veel mogelijk de omstandigheden waarop bij de vaststelling van de duur of de hoogte van de straf is gelet. Gelet op de wetsgeschiedenis zoals weergegeven in HR 26 juni 1990, NJ 1991/190 moet deze bepaling aldus worden verstaan (a) dat de exequaturrechter bij het opleggen van de straf of maatregel welke op het overeenkomstige feit naar Nederlands recht is gesteld, de in het buitenland opgelegde sanctie, zonder de duur of omvang daarvan te overschrijden, in beginsel dient te vervangen door een straf of maatregel die naar Nederlandse maatstaven en opvattingen geacht wordt te beantwoorden aan de ernst van het feit, de omstandigheden waaronder het is gepleegd en de persoon van de dader, zij het dat de rechter bij die vervanging tevens rekening dient te houden met internationale gevoeligheden, en (b) dat hij in voorkomend geval onder de bijzondere redenen die de straf hebben bepaald, dient te vermelden waarom hij tot een lagere strafoplegging is gekomen. (Vgl. HR 18 mei 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO6410, NJ 2004/511.) De rechtbank heeft bij de strafoplegging tot uitgangspunt genomen dat de ernst van het gepleegde feit beoordeeld dient te worden naar de normen welke gelden in het land waar dat feit is begaan. Aldus heeft de rechtbank hetgeen in voornoemd arrest miskend. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1162

Zaaknummer: 13/05769

Wetsartikelen: 31 lid 1 WOTS

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijk in hoger beroep. Verdachte heeft in casu binnen drie maanden na de uitspraak van de kantonrechter hoger beroep ingesteld tegen het vonnis. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het vonnis niet kan worden aangemerkt als een vonnis als bedoeld in artikel 410a Sv, heeft de kantonrechter ten onrechte volstaan met het doen opmaken van een door hem gewaarmerkte aantekening als bedoeld in artikel 395a lid 1 Sv (stempelvonnis).

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge de aanhef van artikel 395 lid 2 Sv dient het vonnis van de kantonrechter in het proces-verbaal van de terechtzitting te worden aangetekend op de wijze door de minister van Justitie te bepalen. Van die verplichting tot aantekening van het vonnis in het proces-verbaal van de terechtzitting is ingevolge hetgeen in dat artikellid onder c is vermeld uitgezonderd een vonnis waartegen meer dan drie maanden na de uitspraak een rechtsmiddel is ingesteld en een vonnis als bedoeld in artikel 410a lid 1 Sv.

De verdachte heeft binnen drie maanden na de uitspraak van de kantonrechter hoger beroep ingesteld tegen het vonnis. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat het vonnis niet kan worden aangemerkt als een vonnis als bedoeld in artikel 410a Sv, heeft de kantonrechter ten onrechte volstaan met het doen opmaken van een door hem gewaarmerkte aantekening als bedoeld in artikel 395a lid 1 Sv (het zogenoemde stempelvonnis).

In het middel wordt gesteld dat de verdachte ten onrechte in zijn hoger beroep niet-ontvankelijk is verklaard aangezien het hof gehouden was 'ambtshalve de zaak inhoudelijk te beoordelen' nu de kantonrechter heeft verzuimd het vonnis in het proces-verbaal van de terechtzitting aan te tekenen en voorts heeft verzuimd 'een overzicht van de bewijsmiddelen op te stellen'. Deze stelling vindt evenwel geen steun in het recht en in het bijzonder niet in artikel 416 lid 2 Sv. Opmerking verdient dat verzuimen als in het middel bedoeld niet eraan in

de weg staan dat de verdachte een schriftuur houdende grieven indient en/of ter terechtzitting in hoger beroep mondeling zijn bezwaren opgeeft. Nu de verdachte evenwel noch het een noch het ander heeft gedaan, was het hof in het onderhavige geval niet gehouden ambtshalve de zaak inhoudelijk te beoordelen. Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1179

Zaaknummer: 13/01479

Wetsartikelen: 416 Sv, 395 Sv en 410a Sv

RECHTSPRAAK

Profijtontneming. Het hof heeft in zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel heeft verkregen, bestaande in het ‘gratis’ kunnen beschikken over een leenauto. Dit voordeel heeft het hof geschat en dat oordeel is niet onbegrijpelijk

Het middel klaagt over de motivering van het oordeel van het hof met betrekking tot het wederrechtelijk verkregen voordeel ter zake van een aan de betrokkene en een mededader ter beschikking gestelde leenauto.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel is tevergeefs voorgesteld. Het hof heeft in zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat de betrokkene ter zake van het in zijn strafzaak onder 5 sub c bewezenverklaarde, wederrechtelijk voordeel heeft verkregen, bestaande in het ‘gratis’ kunnen beschikken over een leenauto, welk voordeel door het hof is geschat, onder verwijzing naar de aangifte van [betrokkene 2], op een bedrag van (de helft van) € 860,37. Dat oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1175

Zaaknummer: 12/04666

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Ontvankelijkheid. De verdachte wordt niet-ontvankelijk verklaard, omdat de schriftuur houdende middelen niet binnen de termijn van artikel 437 lid 2 Sv is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1166

Zaaknummer: 13/01220

Wetsartikelen: 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Verlaten tenlastelegging. Mede gelet op de wetsgeschiedenis heeft het hof met zijn oordeel dat het bestanddeel ‘ertoe brengen’ als bedoeld in artikel 273f lid 1 sub 5 Sr duidt op ‘een situatie waarin een reële eigen keuze van de prostituee in meer of mindere mate afwezig is, waarbij op zichzelf niet doorslaggevend is of de prostituee al dan niet minderjarig is’, een te beperkte en dus onjuiste betekenis toegekend aan de in de tenlastelegging voorkomende term ‘ertoe brengen’. Door de verdachte van het tenlastegelegde vrij te spreken heeft het hof hem dus vrijgesproken van iets anders dan was tenlastegelegd.

Het middel klaagt dat 's hofs vrijspraak steunt op een onjuiste uitleg van de in de tenlastelegging voorkomende term ‘ertoe brengen’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Mede gelet op de wetsgeschiedenis heeft het hof met zijn oordeel dat het bestanddeel ‘ertoe brengen’ als bedoeld in artikel 273f lid 1 onder 5° Sr duidt op ‘een situatie waarin een reële eigen keuze van de prostituee in meer of mindere mate afwezig is, waarbij op zichzelf niet doorslaggevend is of de prostituee al dan niet minderjarig is’, een te beperkte en dus onjuiste betekenis toegekend aan de in de tenlastelegging voorkomende term ‘ertoe brengen’, die aldaar is gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in artikel 273f lid 1 onder 5° Sr. Door de verdachte van het tenlastegelegde vrij te spreken heeft het hof hem dus vrijgesproken van iets anders dan was tenlastegelegd. Het middel klaagt terecht dat het hof aldus de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten. In eerdere rechtspraak is beslist dat onder het tot prostitutie brengen mede dient te worden verstaan iedere gedraging gericht tegen een persoon ertoe strekkende deze te belemmeren in zijn vrijheid met prostitutie op te houden ongeacht de omstandigheid of deze daarbij vrijwillig betrokken is geraakt dan wel reeds eerder bij prostitutie betrokken was (vgl. HR 6 juli 1999, ECLI:NL:HR:1999:AB9475, NJ 1999/701, r.o. 3.3.5). Mede gelet hierop en in aanmerking genomen dat artikel 273f lid 1 onder 5° Sr blijkens de wetsgeschiedenis strekt ter bescherming van minderjarigen en om die reden de eis van het uitoefenen van dwang ontbreekt, verdient nog opmerking dat ook voor zover het oordeel van het hof zou zijn gebaseerd op de opvatting dat de omstandigheid dat

aangeefster zich reeds met 'prostitutiewerk' bezighield voordat zij de verdachte benaderde en de verdachte op haar verzoek slechts 'faciliterende activiteiten' heeft verricht, aan de toepasselijkheid van artikel 273f lid 1 onder 5° Sr in de weg staat, dat oordeel berust op een verkeerde rechtsopvatting. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1174

Zaaknummer: 13/02407

Wetsartikelen: 273f lid 1 sub 5 Sr

RECHTSPRAAK

Witwassen en de schadevergoedingsmaatregel. Het oordeel van het hof dat sprake is van witwassen is ontoereikend gemotiveerd, aangezien hij niet heeft gemotiveerd waarom sprake is van een meer dan het enkele voorhanden hebben van het in de bewezenverklaring bedoelde geldbedrag. Voor zover het middel berust op de opvatting dat de ingangsdatum van de te betalen wettelijke rente over het bedrag van de toegewezen vordering van de benadeelde partij gelijk moet zijn aan de ingangsdatum van de te betalen rente over het bedrag van de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichting, is het middel tevergeefs voorgesteld omdat die opvatting niet juist is.

Het voorgestelde zevende middel middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 2 bewezenverklaarde witwassen oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft ten laste van de verdachte onder 2 bewezenverklaard – kort gezegd – het voorhanden hebben van een geldbedrag, terwijl hij wist dat dat geldbedrag van misdrijf afkomstig was. Uit de bewijsvoering van het hof vloeit voort dat het in de bewezenverklaring bedoelde geldbedrag naar het oordeel van het hof uit eigen misdrijf afkomstig was.

Het hof heeft het onder 2 bewezenverklaarde gekwalificeerd als witwassen. Aangezien het hof niet nader heeft gemotiveerd waarom sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van het in de bewezenverklaring bedoelde geldbedrag doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dit geldbedrag, is het oordeel van het hof in dit verband echter ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

Het voorgestelde tiende middel klaagt over de motivering van de beslissing van het hof met betrekking tot de verschuldigde wettelijke rente over de aan de benadeelde partij toegewezen

vordering en over het uit hoofde van de opgelegde schadevergoedingsmaatregel verschuldigde bedrag.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Gelet op de vaststelling van het hof dat de benadeelde partij zich in hoger beroep niet op de voet van artikel 421 lid 3 Sv heeft gevoegd, duurde de voeging in hoger beroep ingevolge het tweede lid van dat artikel voort voor zover de gevorderde schadevergoeding is toegewezen. De rechtbank heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 121.750, te vermeerderen met de wettelijke rente daarover vanaf 6 mei 2009, zijnde de datum van instelling van de vordering, tot aan de dag van de algehele voldoening. Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 115.000, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 1 februari 2005 tot aan de dag der algehele voldoening. Het middel klaagt niet dat het hof bij zijn beslissing de in artikel 421 lid 2 Sv gestelde grens heeft overschreden.

Voor zover het middel berust op de opvatting dat de ingangsdatum van de te betalen wettelijke rente over het bedrag van de toegewezen vordering van de benadeelde partij gelijk moet zijn aan de ingangsdatum van de te betalen rente over het bedrag van de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichting, is het middel tevergeefs voorgesteld omdat die opvatting niet juist is. Het staat de strafrechter vrij al dan niet een schadevergoedingsmaatregel op te leggen. Indien de strafrechter de schadevergoedingsmaatregel oplegt, berekent hij het schadebedrag, waartoe de wettelijke rente behoort, naar de krachtens het Burgerlijk Wetboek geldende criteria.

De wettelijke rente is ingevolge artikel 6:83 aanhef en onder b BW zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade, die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte in het kader van de op de voet van artikel 36f Sr opgelegde betalingsverplichting wettelijke rente verschuldigd is vanaf 24 december 2008. Dit oordeel geeft, in aanmerking genomen de in de bewezenverklaring onder 1 genoemde periode, niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. Het oordeel van het hof dat de wettelijke rente over het toegewezen bedrag van de vordering van de benadeelde partij verschuldigd is vanaf 1 februari 2005 is, op de gronden als vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 68, zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk. In zoverre is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ten aanzien van het onder 2 tenlastegelegde, de beslissing ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij met betrekking tot de bewezenverklaring onder 1, alsmede de strafoplegging, daaronder in dit geval niet begrepen de beslissing tot oplegging van de

schadevergoedingsmaatregel, die derhalve in stand blijft, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1180

Zaaknummer: 12/05166

Wetsartikelen: 42obis Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Redengevend bewijsmiddel. In ECLI:NL:HR:2012:BX0146 is geoordeeld dat van een onvoldoende te respecteren belang als bedoeld in artikel 80a RO sprake kan zijn bij bepaalde gebreken in de bewijsmotivering die voordien grond plachten te vormen voor vernietiging, waarbij te denken valt aan gevallen waarin de bewezenverklaring zonder meer toereikend is gemotiveerd. Daar is in dit geval sprake van en daarom heeft de verdachte onvoldoende rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 4 tenlastegelegde onvoldoende met redenen is omkleed op de grond dat 's hofs bewijsvoering tegenstrijdig is.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de bewezenverklaring van het onder 4 tenlastegelegde mede doen steunen op de verklaring van de verdachte dat hij van zijn vader € 100 per dag van de rekening mocht halen als vergoeding voor zijn werkzaamheden in de huishouding en voor de zorg voor zijn moeder (bewijsmiddel 8). In zijn hiervoor onder 3.2.3 weergegeven overweging heeft het hof evenwel geoordeeld dat de stelling van de verdachte dat hij met zijn vader een overeenkomst had gesloten, waarbij de verdachte toestemming had gekregen een geldbedrag van € 100 per dag op te nemen als beloning voor de zorg voor zijn moeder, onaannemelijk is.

Het hof heeft dit onderdeel van de verklaring van de verdachte, dat niet redengevend is voor de bewezenverklaring, dus ten onrechte onder de bewijsmiddelen opgenomen. Daarover klaagt het middel terecht.

Nochtans leidt de gegrondheid van het middel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust op het volgende. In HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, NJ 2013/241, r.o. 2.2.5 is geoordeeld dat van onvoldoende te respecteren belang als bedoeld in artikel 80a RO sprake kan zijn bij bepaalde gebreken in de bewijsmotivering die voordien grond plachten te vormen voor vernietiging, waarbij te denken valt aan gevallen waarin de

bewezenverklaring – ook als het gebrek wordt weggedacht – zonder meer toereikend is gemotiveerd. In de onderhavige zaak, waarin de schriftuur is ingediend na de in dat arrest genoemde datum van 1 oktober 2012, is sprake van zo een geval. De bewezenverklaring is immers indien – in overeenstemming met de nadere, hiervoor onder 3.2.3 weergegeven bewijsoverweging van het hof – voormeld onderdeel van de verklaring van de verdachte wordt weggedacht, zonder meer toereikend gemotiveerd. Daarom heeft de verdachte onvoldoende rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1167

Zaaknummer: 12/03614

Wetsartikelen: 80a RO

RECHTSPRAAK

Mishandeling. De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2012:BV3442. Het middel klaagt terecht dat het hof onderdelen van de verklaringen van verdachte die niet redengevend zijn voor de bewezenverklaring ten onrechte onder de bewijsmiddelen heeft opgenomen. Nochtans leidt de gegrondheid van het middel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak.

Het middel klaagt onder meer dat het bewezenverklarde opzet niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel steunt op de opvatting dat het hof heeft geoordeeld dat de verdachte ‘voorwaardelijk’ opzet van de verdachte bewezen heeft geacht, gaat het uit van een onjuiste lezing van de bewijsvoering. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte opzettelijk en met kracht een steen heeft gegooid in de richting van [slachtoffer].

Wanneer de rechter zich – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – in een nadere overweging beroept op bepaalde feiten of omstandigheden die door hem redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, moeten deze feiten of omstandigheden zijn vervat in de gebezigde bewijsmiddelen. Indien zij niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld, moet de rechter met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging (a) die feiten of omstandigheden aanduiden, en (b) het wettige bewijsmiddel aangeven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend. Een en ander heeft uitsluitend betrekking op feiten of omstandigheden die redengevend zijn voor de bewezenverklaring, en dus niet op feiten of omstandigheden en evenmin op verklaringen die de rechter in zijn nadere overweging onaannemelijk dan wel ongeloofwaardig acht. Die behoren dus niet te worden opgenomen onder de bewijsmiddelen. (Vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV3442, NJ 2012/204.)

Het hof heeft de bewezenverklaring mede doen steunen op de verklaringen van de verdachte voor zover inhoudende ‘[ik] wilde [de steen] gooien tegen de voet van de boom’ en ‘De boom stond in de lijn van de deur, waarbij ik mis gooide’ (bewijsmiddel 5) en ‘Ik wilde tegen de voet van de boom aangooien’ (bewijsmiddel 6). In zijn nadere bewijsoverweging heeft het hof

evenwel tot uitdrukking gebracht dat het de juistheid van deze uitlatingen van de verdachte onaannemelijk acht doordat het de met die uitlatingen strijdige onderdelen van de verklaring van de aangever als geloofwaardig heeft bestempeld en in de tot het bewijs gebezigde verklaringen van de verdachte juist die onderdelen gecursiveerd heeft weergegeven die de verklaring van de aangever ondersteunen. Het hof heeft de zojuist geciteerde onderdelen van de verklaringen van de verdachte, die niet redengevend zijn voor de bewezenverklaring dus ten onrechte onder de bewijsmiddelen opgenomen. Daarover klaagt het middel terecht.

Nochtans leidt de gegrondheid van het middel niet tot vernietiging van de bestreden uitspraak. Dat berust op het volgende. In HR 11 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX0146, *NJ* 2013/241, r.o. 2.2.5 is geoordeeld dat van onvoldoende te respecteren belang als bedoeld in artikel 80a RO sprake kan zijn bij bepaalde gebreken in de bewijsmotivering die voordien grond plachten te vormen voor vernietiging, waarbij te denken valt aan gevallen waarin de bewezenverklaring – ook als het gebrek wordt weggedacht – zonder meer toereikend is gemotiveerd. In de onderhavige zaak, waarin de schriftuur is ingediend na de in dat arrest genoemde datum van 1 oktober 2012, is sprake van zo een geval. De bewezenverklaring is immers, indien – in overeenstemming met de kennelijke bedoeling van het hof zoals die blijkt uit de bewijsoverweging – voormelde onderdelen van de verklaringen van de verdachte worden weggedacht, zonder meer toereikend gemotiveerd. Daarom heeft de verdachte onvoldoende rechtens te respecteren belang bij vernietiging van de bestreden uitspraak.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-05-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:1176

Zaaknummer: 13/00950

Wetsartikelen: 300 Sr